

Arrest

nr. 176 586 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV 191 918 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom uit Mitrovica (Kosovo). U bezit de Kosovaarse en de Servische nationaliteit. In 1999 verliet u als minderjarige samen met uw familie Kosovo ten gevolge van het toenmalige conflict. In 2000 kwam u als minderjarige aan in België en op 10 januari 2007 diende u als meerderjarige een asielaanvraag in België in. Op 21 november 2007 kende het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus toe. Op 6 juni 2005 ontvoerde u een minderjarig meisje in Willebroek met geweld terwijl zij aan het wachten was op de schoolbus. Het meisje werd wederrechtelijk van haar vrijheid beroofd tot 8 juni 2005. Op 21 september 2007 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 3 jaar behalve de reeds ondergane voorhechtenis wegens ontvoering van een kind door geweld, list of bedreiging;

wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving en belaging. In de nacht van 5 op 6 juli 2011 verkrachtte u in Antwerpen een minderjarige boven de leeftijd van 14 jaar en onder de leeftijd van 16 jaar. Voor deze feiten veroordeelde het Hof van Beroep te Antwerpen u op 17 december 2014 tot een gevangenisstraf van 42 maanden en een ontzetting uit uw burgerlijke en politieke rechten gedurende 5 jaar. Ten gevolge van deze veroordeling verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. In het kader van uw daaropvolgend gehoor op het Commissariaat-generaal op 29 juni 2016 stelde u niet naar Kosovo en Servië terug te kunnen omdat Roma er niet graag gezien worden. U weet niet wat u kan overkomen en wijst erop dat Albanen Roma kunnen vermoorden. Verder stipt u aan in België te willen blijven omdat uw familie hier is en u niemand heeft in Kosovo. U geeft tevens aan al 16 jaar in België te wonen en hier gewerkt te hebben. Tot slot stelt u dat u in België ten onrechte veroordeeld werd. U ontkent de feiten die u ten laste werden gelegd gepleegd te hebben.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 21 november 2007 erkend werd als vluchteling, vandaag deze status wordt ingetrokken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van het Hof van Beroep Antwerpen d.d. 17 december 2014.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 42 maanden en dat u 5 jaar ontzet werd uit uw burgerlijke en politieke rechten omdat u in de nacht van 5 op 6 juli 2011 in Antwerpen een minderjarige boven de leeftijd van 14 jaar en onder de leeftijd van 16 jaar hebt verkracht. Uw slachtoffer was iemand die intellectueel op licht zwakzinnig niveau functioneert. Uit het vonnis blijkt dat de verkrachting mogelijk werd gemaakt door dit geestelijk gebrek van het slachtoffer. U bracht uw slachtoffer in een minder weerbare toestand door het toedienen van alcohol, het roken van cannabis en het snuiven van cocaïne. Het slachtoffer moest haar GSM afgeven en werd daarna door u verkracht in een hotelkamer.

Er moet worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 17 december 2014. In zijn vonnis oordeelde het Hof van Beroep dat de feiten bijzonder ernstig waren en legde u een effectieve gevangenis op van 42 maanden. De omstandigheden en bijzondere ernst van de feiten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het zeer kwetsbare slachtoffer. Bovendien werd u reeds eerder veroordeeld wegens feiten ten aanzien van minderjarigen. Het Hof weerhield geen enkele verzachtende omstandigheid.

Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u uiteindelijk op 17 december 2014 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Uit de door u gepleegde criminele feiten blijkt een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het zeer kwetsbare slachtoffer. U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en bevrediging zonder zich te bekommeren om de fysieke en psychische gevolgen die uw daden veroorzaakten bij het minderjarige slachtoffer. U maakte seksueel misbruik van een zeer jong en kwetsbaar slachtoffer dat u eerst bedwelmde door het toedienen van alcohol en drugs.

Zoals reeds aangehaald, bevindt u zich in de staat van wettelijke herhaling. Op 21 september 2007 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 3 jaar behalve de reeds ondergane voorhechtenis wegens ontvoering van een kind door geweld, list of bedreiging; wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving en belaging.

U ontvoerde op 6 juni 2005 een minderjarig meisje in Willebroek met geweld terwijl zij aan het wachten was op de schoolbus. Het meisje werd wederrechtelijk van haar vrijheid beroofd tot 8 juni 2005. Hieruit blijkt dat u niet het minste respect toont voor de persoonlijke vrijheid van een andere mens. U zag er geen graten in om een jong onervaren minderjarig meisje zonder enige toestemming te ontvoeren voor eigen bevrediging en dit met miskennis van alle elementaire regels terzake het huwelijk, de wettelijke samenwoning of de relatievorming, meer bepaald de vrije toestemming van de andere die daartoe bekwaam is.

U werd dus reeds eerder veroordeeld wegens feiten ten aanzien van minderjarigen en trok hieruit geen lessen. Uit uw handelingen komt dan ook een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het geenszins uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De door u gepleegde criminele feiten zijn bijzonder ernstig en vormen een rechtstreekse bedreiging voor

de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Bijgevolg wijst uw persoonlijk gedrag er op dat u een gevaar vormt voor de samenleving.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen staat het vast dat u een gevaar vormt voor de samenleving, omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet en wordt uw eerder toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken.

U werd op 29 juni 2016 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal teneinde u de kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus. U verklaarde al 16 jaar in België te wonen. U heeft hier gewerkt en heeft een gezin in België. In Kosovo heeft u niemand meer en Servië kent u niet. Dergelijke motieven ressorteren evenwel niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België.

Wat betreft uw beweerde onschuld dient opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 17 december 2014 van het Hof van Beroep in Antwerpen. De door u beweerde onschuld is dan ook onvoldoende om te besluiten dat u uw vluchtelingenstatus dient te behouden.

Wat tot slot uw bewering betreft dat Roma niet graag gezien worden in Kosovo en Servië waardoor u niet weet wat u kan overkomen (waarbij u aangeeft dat Albanezen Roma kunnen doden) dient opgemerkt te worden dat deze elementen geen ander licht werpen op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U geeft aan dat Roma noch in Kosovo, noch in Servië graag gezien zijn en werpt op dat Albanezen Roma kunnen vermoorden in Kosovo. U weet niet wat u kan overkomen (CGVS d.d. 29 juni 2016, p.3-4).

Allereerst dient wat deze uitspraken betreft gewezen te worden op de fundamenteel gewijzigde situatie in Kosovo en Servië sinds u in 1999 de regio verliet. Zowel Kosovo als Servië worden sinds 2012 bij Koninklijk Besluit beschouwd als veilige landen van herkomst. Een land wordt als veilig land van herkomst beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, van de Belgische Vreemdelingenwet of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Voor wat betreft Kosovo in het bijzonder dient verder gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen en in vertrouwen klacht neerleggen bij de politie. Voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze actueel op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder hebben etnische minderheden net als elke burger in Kosovo toegang tot rechtbanken en advocaten en, in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp automatisch toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid tot arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Er dient ook gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die aantoont dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft Servië kan gewezen worden op informatie waaruit blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde

maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag van politieagenten – dat niet zonder meer wordt gedoogd – aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

In dit verband dient gewezen te worden op de actuele situatie van de Roma in Servië. Roma in Servië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de fundamenteel gewijzigde veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo en Servië sinds uw vertrek uit de regio in 1999 is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Kosovo en/of Servië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en

voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 8, § 1 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. In een vierde en laatste middel voert verzoekende partij de schending aan van “*de motivatieplicht bij toepassing van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motivatieplicht, voorzien door artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*”.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. De schending van artikel 8 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het vierde middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat de veroordelingen van 21 september 2007 en 17 december 2014 betrekking hebben op feiten van meer dan 9 jaar en 5 jaar geleden en dat er dan ook geen sprake is van een actueel gevaar voor de samenleving.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij nalaat aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat uit het loutere gegeven dat de laatste veroordeling dateert van december 2014, en dus nog geen twee jaar oud is, dient afgeleid te worden dat het uitgesloten is dat verzoekende partij een actueel gevaar voor de samenleving vormt. Dit klempt des te meer nu verzoekende partij heden nog steeds in de strafinrichting te Wortel verblijft.

Verder is de Raad van oordeel dat uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten en het recidivisme in hoofde van verzoekende partij blijkt dat verzoekende partij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers terecht het volgende opgemerkt: “*Uit de door u gepleegde criminele feiten blijkt een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het zeer kwetsbare slachtoffer. U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en bevrediging zonder zich te bekommeren om de fysieke en psychische gevolgen die uw daden veroorzaakten bij het minderjarige slachtoffer. U maakte seksueel misbruik van een zeer jong en kwetsbaar slachtoffer dat u eerst bedwelmde door het toedienen van alcohol en drugs. Zoals reeds aangehaald, bevindt u zich in de staat van wettelijke herhaling. Op 21 september 2007 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel gedurende 3 jaar behalve de reeds ondergane voorhechtenis wegens ontvoering van een kind door geweld, list of bedreiging; wederrechtelijke en willekeurige vrijheidsberoving en belaging. (...) Hieruit blijkt dat u niet het minste respect toont voor de persoonlijke vrijheid van een andere mens. U zag er geen graten in om een jong onervaren minderjarig meisje zonder enige toestemming te ontvoeren voor eigen bevrediging en dit met miskennen van alle elementaire regels terzake het huwelijk, de wettelijke samenwoning of de relatievorming, meer bepaald de vrije toestemming van de andere die daartoe bekwaam is. U werd dus reeds eerder veroordeeld wegens feiten ten aanzien van minderjarigen en trok hieruit geen lessen. Uit uw handelingen komt dan ook een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het geenszins uit te*

sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De door u gepleegde criminele feiten zijn bijzonder ernstig en vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Bijgevolg wijst uw persoonlijk gedrag er op dat u een gevaar vormt voor de samenleving.” Uit het geheel van de strafrechtelijke feiten en respectievelijke veroordelingen dient dan ook afgeleid te worden dat het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van verzoekende partij erop wijst dat verzoekende partij geen lering trekt uit haar eerdere veroordelingen en een neiging vertoont om het gedrag – dat een gevaar vormt voor de samenleving – te herhalen. Het is derhalve geenszins uit te sluiten dat verzoekende partij dit gedrag in de toekomst niet zal voortzetten

Ten slotte bemerkt de Raad nog dat uit de letterlijke lezing van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet inderdaad blijkt dat de (voorafgaande) gedragingen waarvoor de vluchteling definitief veroordeeld werd dermate ernstig moeten zijn dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat iemand een gevaar voor de samenleving vormt. Echter, dit betekent niet dat de commissaris-generaal niet kan of mag vaststellen dat de betrokken persoon een neiging vertoont om het crimineel gedrag waarvoor hij/zij veroordeeld werd in de toekomst voort te zetten, hetgeen *in casu* het geval is. Uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten, en het recidivisme in hoofde van verzoekende partij blijkt immers dat zij door toedoen van haar persoonlijk gedrag een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt verder dat zij daadwerkelijk riskeert het land uitgewezen te worden indien haar vluchtelingenstatus wordt ingetrokken. Hierdoor zullen haar vier minderjarige kinderen en haar partner die met haar in België samenwonen van hun vader en partner ontnomen worden. Dit is volgens verzoekende partij in strijd met artikel 23 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, waarin bepaald wordt dat lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden.

2.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande haar langdurig verblijf in België en haar gezinsleven alhier, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Verder zijn de door verzoekende partij aangehaalde argumenten niet van aard om het eventuele behoud van haar vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Het doel van de asielpcedure bestaat er immers niet in om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. De verklaringen van verzoekende partij aangaande haar langdurige verblijf in België en haar gezinsleven alhier houden geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch ressorteren zij onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet de commissaris-generaal toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken. Dergelijke intrekking wordt uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU. Nergens in voornoemde richtlijn wordt gesteld of bepaald dat een intrekking van de vluchtelingenstatus niet mogelijk is of zou zijn wanneer de familieleden van de betrokken vluchteling tevens op het grondgebied van dezelfde lidstaat verblijven. Artikel 23 van dezelfde richtlijn stelt weliswaar dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dit belet de commissaris-generaal aldus niet om de vluchtelingenstatus van een persoon in te trekken wanneer de constitutieve voorwaarden van artikel 14.4 van de richtlijn 2011/95/EU *juncto* artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet vervuld zijn, hetgeen *in casu* het geval is.

2.2.5.1. Verzoekende partij bemerkt verder nog dat “(d)e om reden van gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen (...) in overeenstemming (moeten) zijn met het evenredigheidsbeginsel en het gedrag van de betrokkenen (...) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) vormen” en dat er nagegaan moet worden of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat tot de concrete individuele belangen van verzoekende partij en haar gezin. Het EHRM heeft criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

2.2.5.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat haar vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat zij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd

voor een bijzonder ernstig misdrijf. De vluchtelingenstatus werd dus niet ingetrokken omdat verzoekende partij een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid of de openbare orde zou verstoord hebben. De verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM is *in casu* dan ook niet dienstig. Verder merkt de Raad op dat noch uit de wettekst zelf, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat het de wil was van de wetgever dat de commissaris-generaal dient vast te stellen dat het gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet vereist enkel dat de commissaris-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. De bewoordingen die verzoekende partij hanteert zijn overigens enkel terug te vinden in artikel 43 van de vreemdelingenwet dat in de mogelijkheid voorziet om de binnenkomst en het verblijf aan burgers van de Unie en hun familieleden te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. Dit betreft echter een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, dewelke geen uitstaans heeft met de bevoegdheid van de commissaris-generaal om de status van vluchtelingen in te trekken omwille van één van de in artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet opgesomde redenen.

2.2.6. Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat het door de commissaris-generaal verstrekte advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet louter een advies van de commissaris-generaal betreft ingevolge de verplichting die hem wordt opgelegd krachtens artikel 55/3/1, § 3 van de vreemdelingenwet. Dit betreft een advies aan de minister of zijn gemachtigde wanneer door de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Het advies, al dan niet gevolgd door de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van de verwijdering, dient dan ook aangevochten te worden op het ogenblik dat het bevel tot het grondgebied te verlaten, wordt gegeven.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Waar verzoekende partij nog aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 30 en 31), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 29 juni 2016 de kans werd geboden om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van haar vluchtelingenstatus. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat door de Raad in hoofde van verwerende partij geen manifeste appreciatiefout kan worden ontwaard.

2.2.10. Waar verzoekende partij bij een schrijven van 21 september 2016 laat weten toch wel 50 euro maandelijks aan haar slachtoffer uit te betalen in uitvoering van het arrest door het Hof van Beroep te Antwerpen van 17 december 2014 kan door de Raad niet worden ingezien hoe deze uitbetalingsmodaliteit enige afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. Bovendien wordt dit door verzoekende partij ook niet geëxpliciteerd.

2.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT